א] במשנה כ' את הכלל שאין דין שכחה רק כשמעמר 'לעימור הסופי' דהינו למקום 'גמר מלאכת העימור' אבל אם מוליך למקום שעדיין לא נגמרה מלאכת העימור אין דין בו דין שכחה, הטעם מבואר בירושלמי מובא בר"ש ורמב"ם וז"ל הרמב"ם אמר ה' כי תקצור קצירך בשדך ושכחת עומר בשדה ואמרו מה קציר שאין אחריו קציר אף עמור שאין אחריו עמור ואז יתחייב בשכחה, וכן אין דין שכחה רק ממקום שאינו גמ"מ למקום שהוא גמ"מ אבל אם כבר נגמר העימור והוא מוליך את כל זה למקום אחר ואינו מוסיף שום דבר בעימור אין בזה דין שכחה.